

Les paraules de Benet XVI a Barcelona

Dll, 8/11/2010 per Catalunya Religió

Versió íntegra dels quatre parlaments pronunciats per Benet a Barcelona durant la seva estada el 7 de novembre.

Homilia en la Missa de dedicació de l'església i l'altar Sagrada Família

[Original en català] Estimats germans i germanes en el Senyor:

«La diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor, no us entristiu ni ploreu ... El goig del Senyor serà la Vostra Força» (Ne 8,9-11). Amb aquestes paraules de la primera lectura que hem proclamat vull saludar-vos a tots els qui us trobeu aquí presents participant en aquesta celebració. Adreço una salutació afectuosa a Ses Majestats els Reis d'Espanya, que han volgut acompanyar-nos cordialment. La meva salutació agraïda al Senyor Cardenal Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe de Barcelona, per les seves paraules de benvinguda i la seva invitació a dedicar aquesta Església de la Sagrada Família, suma admirable de tècnica, d'art i de fe. Saludo també al Cardenal Ricard Maria Carles Gordó, Arquebisbe emèrit de Barcelona, als altres Senyors Cardenals i Germans en l'Episcopat, especialment, al Bisbe auxiliar d'aquesta Església particular, com també als nombrosos sacerdots, diaques, seminaristes, religiosos i fidels que participen en aquesta solemne cerimònia. També adreço la meva deferent salutació a totes les Autoritats Nacionals, Autonòmiques i Locals, com també als membres d'altres comunitats cristianes, que s'han unit al nostre goig i a la nostra lloança agraïda a Déu.

[Original en castellà] Aquest dia és un punt significatiu en una llarga història d'il·lusió, de treball i de generositat, que dura més de un segle. En aquests moments, voldria recordar tots i cada un dels que han fet possible el goig que a tots ens embarga avui, des dels promotors fins als executors de l'obra; des dels arquitectes i paletes a tots aquells que han ofert, d'una o altra forma, la seva inestimable aportació per fer possible la progressió d'aquest edifici. I recordem, sobretot, a qui va ser ànima i artífex d'aquest projecte: Antoni Gaudí, arquitecte genial i cristià conseqüent, amb la torxa de la seva fe cremant fins al terme de la

seva vida, viscuda en dignitat i austeritat absoluta. Aquest acte és també, d'alguna manera, el cim i la desembocadura d'una història d'aquesta terra catalana que, sobretot des del final del segle XIX, va donar una plèiade de sants i de fundadors, de màrtirs i de poetes cristians. Història de santedat, de creació artística i poètica, nascudes de la fe, que avui recollim i presentem com a ofrena a Déu en aquesta Eucaristia.

L'alegria que sento de poder presidir aquesta cerimònia s'ha vist incrementada quan he sabut que aquest temple, des de l'origen, ha estat molt vinculat a la figura de Sant Josep. M'ha commogut especialment la seguretat amb què Gaudí, davant les innombrables dificultats que va haver d'afrontar, exclamava ple de confiança en la divina Providència: «Sant Josep acabarà el temple». Per això, ara, no deixa de ser significatiu que sigui dedicat per un Papa el nom de pila del qual és Josep.

Què fem en dedicar aquest temple? Al cor del món, davant la mirada de Déu i dels homes, en un humil i joiós acte de fe, aixequem una immensa mola de matèria, fruit de la natura i d'un incommensurable esforç de la intel·ligència humana, constructora d'aquesta obra d'art. Ella és un signe visible del Déu invisible, a glòria del qual s'alcen aquestes torres, sagetes que apunten a l'absolut de la llum i d'Aquell que és la Llum, la Altura i la Bellesa mateixa.

En aquest recinte, Gaudí va voler unir la inspiració que li arribava dels tres grans

llibres en els quals s'alimentava com a home, com a creient i com a arquitecte: el llibre de la natura, el llibre de la Sagrada Escriptura i el llibre de la Litúrgia. Així va unir la realitat del món i la història de la salvació, tal com ens és narrada a la Bíblia i actualitzada en la Litúrgia. Va introduir pedres, arbres i vida humana dins del temple, perquè tota la creació convergís en la lloança divina, però a la vegada va treure els retaules fora, per posar davant els homes el misteri de Déu revelat en el naixement, passió, mort i resurrecció de Jesucrist. D'aquesta manera, va col·laborar genialment a l'edificació de la consciència humana ancorada en el món, oberta a Déu, il·luminada i santificada per Crist. I va fer una cosa que és una de les tasques més importants avui: superar l'escissió entre consciència humana i consciència cristiana, entre existència en aquest món temporal i obertura a la vida eterna, entre bellesa de les coses i Déu com a Bellesa. Això ho va realitzar Antoni Gaudí no amb paraules sinó amb pedres, traços, plànols i cims. Perquè la bellesa és la gran necessitat de l'home; és l'arrel de la qual brota el tronc de la nostra pau i els fruits de la nostra esperança. La bellesa és també reveladora de Déu perquè, com Ell, l'obra bella és pura gratuïtat, convida a la llibertat i arrenca de l'egoisme.

Hem dedicat aquest espai sagrat a Déu, que se'ns ha revelat i lliurat en Crist per ser definitivament Déu amb els homes. La Paraula revelada, la humanitat de Crist i la seva Església són les tres expressions màximes de la seva manifestació i lliurament als homes. «Que cadascú miri bé com construeix. De fonament, ningú no en pot posar cap altre fora del que està posat, que és Jesucrist» (1 Co 3,10-11), diu Sant Pau a la segona lectura. El Senyor Jesús és la pedra que suporta el pes del món, que manté la cohesió de l'Església i que recull en unitat final totes les conquestes de la humanitat. En Ell tenim la Paraula i la presència de Déu, i d'ell rep l'Església la seva vida, la seva doctrina i la seva missió. L'Església no té consistència per si mateixa, està cridada a ser signe i instrument de Crist, en pura docilitat a la seva autoritat i en total servei al seu mandat. L'únic Crist funda l'única Església, Ell és la roca sobre la qual es fonamenta la nostra fe. Recolzats en aquesta fe, busquem junts mostrar al món el rostre de Déu, que és amor i l'únic que pot respondre a l'anhel de plenitud de l'home. Aquesta és la gran tasca, mostrar a tots que Déu és Déu de pau i no de violència, de llibertat i no de coacció, de concòrdia i no de discòrdia. En aquest sentit, penso que la dedicació d'aquest temple de la Sagrada Família, en una època en què l'home pretén edificar la seva vida d'esquena a Déu, com si ja no tingués res a dir-li, resulta un fet de gran significat. Gaudí, amb la seva obra, ens mostra que Déu és la veritable mesura de l'home. Que el secret de l'autèntica originalitat rau, com deia ell, a tornar a l'origen que és Déu. Ell mateix, obrint així el seu esperit a Déu ha estat capaç de crear en aquesta ciutat un espai de bellesa, de fe i d'esperança, que porta l'home a la trobada amb qui és la Veritat i la Bellesa mateixa. Així expressava l'arquitecte els seus sentiments: «Un temple [es] l'única cosa digna de representar el sentiment d'un poble, ja que la religió és la cosa més elevada en l'home».

Aquesta afirmació de Déu comporta la suprema afirmació i tutela de la dignitat de cada home i de tots els homes: «¿No sabeu que sou temple de Déu? ... El temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres» (1 Co 3,16-17). Vet aquí unides la veritat i dignitat de Déu amb la veritat i la dignitat de l'home. En consagrar l'altar d'aquest temple, considerant Crist com el seu fonament, estem presentant davant del món Déu que és amic dels homes i convidant els homes a ser amics de Déu. Com ensenya el cas de Zaqueu, del qual es parla en l'Evangeli d'avui (cf. Lc 19,1-10), si l'home deixa entrar Déu en la seva vida i en el seu món, si deixa que Crist visqui en el seu cor, no es penedirà, sinó que experimentarà l'alegria de compartir la seva mateixa vida sent objecte del seu amor infinit.

La iniciativa d'aquest temple es deu a l'Associació d'Amics de Sant Josep, que van voler dedicar-lo a la Sagrada Família de Natzaret. Des de sempre, la llar formada per Jesús, Maria i Josep ha estat considerada com a escola d'amor, pregària i treball. Els patrocinadors d'aquest temple volien mostrar al món l'amor, el treball i el servei viscuts davant Déu, tal com els va viure la Sagrada Família de Natzaret. Les condicions de la vida han canviat molt i amb elles s'ha avançat enormement en àmbits tècnics, socials i culturals. No podem accontentar-nos amb aquests progressos. Al costat d'aquests han d'estar sempre els progressos morals, com l'atenció, protecció i ajuda a la família, ja que l'amor generós i indissoluble d'un home i una dona és el marc eficaç i el fonament de la vida humana en la seva gestació, en el seu infantament, en el seu creixement i en el seu terme natural. Només on hi ha amor i fidelitat neix i perdura la veritable llibertat. Per això, l'Església advoca per mesures econòmiques i socials adequades perquè la dona trobi a la llar i a la feina la seva plena realització, perquè l'home i la dona que contrauen matrimoni i formen una família siguin decididament recolzats per l'Estat; perquè es defensi la vida dels fills com a sagrada i inviolable des del moment de la concepció, perquè la natalitat sigui dignificada, valorada i recolzada jurídicament, social i legislativa. Per això, l'Església s'oposa a totes les formes de negació de la vida humana i dóna suport a tot el que promogui l'ordre natural en l'àmbit de la institució familiar.

En contemplar admirat aquest recinte sant de bellesa sorprenent, amb tanta història de fe, demano a Déu que en aquesta terra catalana es multipliquin i consolidin nous testimonis de santedat, que prestin al món el gran servei que la Església pot fer i ha de fer a la humanitat: ser icona de la bellesa divina, crida ardent de caritat, via perquè el món cregui en Aquell que Déu ha enviat (cf. Jn 6,29).

Estimats germans, en dedicar aquest esplèndid temple, suplico igualment al Senyor de les nostres vides que d'aquest altar, que ara serà ungit amb oli sant i sobre el qual es consumarà el sacrifici d'amor de Crist, brolli un riu constant de gràcia i caritat sobre aquesta ciutat de Barcelona i la seva gent, i sobre el món sencer. Que aquestes aigües fecundes omplin de fe i vitalitat apostòlica aquesta Església arxidiocesana, els seus pastors i fidels.

[Original en català] Desitjo, finalment, confiar a l'amorosa protecció de la Mare de Déu, Maria Santíssima, Rosa d'abril, Mare de la Mercè, tots els aquí presents, i tots aquells que amb paraules i obres, silenci o pregària, han fet possible aquest miracle arquitectònic. Que Ella presenti al Seu diví Fill les joies i les penes de tots els qui vinguin a aquest lloc sagrat en el futur, perquè, com prega l'Església en la dedicació dels temples, els pobres trobin misericòrdia, els oprimits assoleixin la llibertat veritable i tots els homes es revesteixin de la dignitat dels fills de Déu. Amén.

Angelus Domini a la Sagrada Família

[Original en castellà] Germans i germanes en Nostre Senyor Jesucrist,

Ahir, a Porto Alegre, Brasil, va tenir lloc la cerimònia de beatificació de la Serventa de Déu Maria Bàrbara de la Santíssima Trinitat, fundadora de la Congregació de les Germanes de l'Immaculat Cor de Maria. Que la fe profunda i la caritat ardent

amb què ella va seguir Crist suscitant en molts el desig de lliurar per complet la seva vida a la major glòria de Déu i al servei generós dels germans, especialment dels més pobres i necessitats.

Avui, he tingut el goig enorme de dedicar aquest temple a qui sent Fill de l'Altíssim s'anorrea fent-se home i, a l'empara de Josep i Maria, en el silenci de la llar de Natzaret, ens ha ensenyat sense paraules la dignitat i el valor primordial del matrimoni i la família, esperança de la humanitat, en la qual la vida troba acollida, des de la seva concepció al seu declivi natural. Ens ha ensenyat també que tota l'Església, escoltant i complint la seva Paraula, es converteix en la seva Família. I, més encara, ens ha encomanat ser llavor de fraternitat que, sembrada en tots els cors, encoratgi l'esperança.

Imbuït de la devoció a la Sagrada Família de Natzaret, que va difondre entre el poble català Sant Josep Manyanet, el geni d'Antoni Gaudí, inspirat per l'ardor de la seva fe cristiana, va aconseguir convertir aquest temple en una lloança a Déu feta en pedra. Una lloança a Déu que, com en el naixement de Crist, tingués com a protagonistes les persones més humils i senzilles. En efecte, Gaudí, amb la seva obra, pretenia portar l'Evangeli a tot el poble. Per això, va concebre els tres pòrtics de l'exterior del temple com una catequesi sobre Jesucrist, com un gran rosari, que és la pregària dels senzills, en el qual es poden contemplar els misteris de goig, de dolor i de glòria de Nostre Senyor. Però també, i en col·laboració amb el rector Gil Parés, va dissenyar i va finançar amb els seus propis estalvis la creació d'una escola per als fills dels paletes i per als nens de les famílies més humils del barri, llavors un suburbi marginat de Barcelona. Feia així realitat la convicció que expressava amb aquestes paraules: "Els pobres sempre han de trobar acollida en el temple, que és la caritat cristiana".

[Original en català] Aquest matí també ha estat per a Mi motiu de satisfacció poder declarar aquest temple com a Basílica Menor. En ell, homes i dones de tots els continents admiren la façana del Naixement. Ara, nosaltres, meditem el Misteri de l'Encarnació i adreçem la nostra pregària a la Mare de Déu amb les paraules de l'Àngel, i li confiem la nostra vida i la de tota l'Església, i li demanem, al mateix temps, el do de la pau per a tots els homes de bona voluntat.

Visita a l'Obra "Nen Déu"

[Original en castellà] Senyor Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Estimats germans en l'Episcopat, Benvolguts sacerdots, diaques, religioses i religiosos, Distingides

autoritats, Amics tots,

Sento una gran alegria en poder ser amb totes les persones que formeu aquesta més que centenària Obra Beneficosocial del Nen Déu. Agraeixo al Cardenal Lluís Martínez Sistach, Arquebisbe de Barcelona, a la Germana Rosario, Superiora de la Comunitat, als nens Antonio i Maria del Mar, que han pres la paraula, així com als qui han cantat tan meravellosament, la cordial benvinguda que m'han dispensat.

[Original en català] També estic agraït als presents, en especial als membres del Patronat de l'Obra, a la Mare General i a les Religioses Franciscanes dels Sagrats Cors, als nens, joves i adults acollits en aquesta institució, als seus pares i altres familiars, així com als professionals i voluntaris que aquí treballen benemèritament.

Voldria, també, manifestar la meva reconeixença a les Autoritats, invitant-les a maldar perquè els serveis socials arribin sempre als més desvalguts, i als qui amb el seu generós recolzament sostenen entitats assistencials d'iniciativa privada, com aquesta Escola d'Educació Especial del Nen Déu. En aquests moments, en els quals moltes llars passen serioses dificultats econòmiques, els deixebles de Crist hem de multiplicar els gestos concrets de solidaritat efectiva i constant, manifestant així que la caritat és el distintiu de la nostra condició cristiana.

[Original en castellà] Amb la dedicació de la Basílica de la Sagrada Família, s'ha posat en relleu aquest matí que el temple és signe del veritable santuari de Déu entre els homes. Ara, vull destacar com, amb l'esforç d'aquesta i altres institucions eclesials anàlogues, a la qual se sumarà la nova Residència que heu desitjat que portés el nom del Papa, es posa de manifest que, per al cristià, tot home és un veritable santuari de Déu, que ha de ser tractat amb molt respecte i afecte, sobretot quan es troba en necessitat. L'Església vol així fer realitat les paraules del Senyor en l'Evangeli: «Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). En aquesta terra, aquestes paraules de Crist han impulsat molts fills de l'Església a dedicar les seves vides a la ensenyament, la beneficència o la cura dels malalts i discapacitats. Inspirats en el seu exemple, us demano que continueu socorrent els més petits i necessitats, donant-los el millor de vosaltres mateixos.

En la cura dels més febles, han contribuït molt els formidables avenços de la sanitat en els últims decennis, que han anat acompanyats per la convicció creixent de la importància d'un tracte humà acurat per al bon resultat del procés terapèutic. Per això, és imprescindible que els nous desenvolupaments tecnològics en el camp mèdic mai vagin en detriment del respecte a la vida i la dignitat

humana, de manera que els qui pateixen malalties o minusvalideses psíquiques o físiques puguin rebre sempre aquell amor i atencions que els facin sentir valorats com a persones en les seves necessitats concretes.

Estimats nens i joves, m'acomio de vosaltres donant gràcies a Déu per les vostres vides, tan precioses als seus ulls, i assegurant-vos que ocupeu un lloc molt important en el cor del Papa. Pregó per vosaltres cada dia i us demano que m'ajudeu amb la vostra pregària a complir amb fidelitat la missió que Crist m'ha encomanat. No m'oblido tampoc de pregar pels qui estan al servei dels qui pateixen, treballant incansablement per tal que les persones amb discapacitats puguin ocupar el seu just lloc en la societat i no siguin marginades a causa de les seves limitacions. Respecte d'això, voldria reconèixer, de manera especial, el testimoniatge fidel dels sacerdots i visitadors de malalts a casa seva, en els hospitals o en altres institucions especialitzades. Ells encarnen aquest important ministeri de consolació davant les fragilitats de la nostra condició, que l'Església busca exercir amb els mateixos sentiments del Bon Samarità (cf. Lc 10,29-37).

Per intercessió de la Mare de Déu de la Mercè i de la Beata Mare Carme del Nen Jesús, que Déu beneeixi a tots els qui formeu la gran família d'aquesta esplèndida obra, així com als vostres éssers estimats i als qui coopereu amb aquesta institució o d'altres semblants a aquesta. Que en sigui penyora la Benedicció Apostòlica, que imparteixo cordialment a tots.

Cerimònia de comiat a Aeroport del Prat

[Original en castellà] Majestats, Senyor Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Senyor Cardenal President de la Conferència Episcopal Espanyola, Senyors Cardenals i germans en l'Episcopat, Senyor President del Govern, Distingides autoritats Nacionals, Autonòmiques i Locals, Estimats germans i germanes, Amics tots,

Moltíssimes gràcies. Voldria que aquestes breus paraules poguessin condensar els sentiments de gratitud que tinc en el meu interior en acabar la meua visita a Santiago de Compostel·la i a Barcelona. Moltíssimes gràcies, Majestats, per haver volgut ser aquí presents. Agraeixo les amables paraules que Vostra Majestat ha tingut la gentilesa de dirigir-me i que són expressió de l'afecte d'aquest noble poble cap al Successor de Pere. Així mateix, vull manifestar el meu agraïment cordial a les autoritats que ens acompanyen, als Senyors Arquebisbes de Santiago de Compostela i de Barcelona, a l'Episcopat espanyol i a tantes persones que, sense estalviar sacrificis, han col·laborat perquè aquest viatge culmini feliçment. Agraeixo vivament a tots les contínues i delicades atencions que han tingut aquests dies amb el Papa, que posen de relleu el caràcter hospitalari i acollidor de la gent d'aquestes terres, tan properes al meu cor.

A Compostel·la he volgut unir-me com un pelegrí més a tantes persones d'Espanya, d'Europa i d'altres llocs del món, que arriben a la tomba de l'Apòstol per enfortir la seva fe i rebre el perdó i la pau. Com a Successor de Pere, he vingut a més per confirmar els meus germans en la fe. Aquesta fe que en l'albada del cristianisme va arribar a aquestes terres i va arrelar tan profundament que ha anat forjant l'esperit, els costums, l'art i la idiosincràsia de la seva gent. Preservar i fomentar aquest ric patrimoni espiritual, no només manifesta l'amor d'un País cap a la seva història i la seva cultura, sinó que és també una via privilegiada per transmetre a

les generacions joves aquells valors fonamentals tan necessaris per edificar un futur de convivència harmònica i solidària.

Els camins que travessaven Europa per arribar a Santiago eren molt diversos entre si, cadascun amb la seva llengua i les seves particularitats, però la fe era la mateixa. Hi havia un llenguatge comú, l'Evangeli de Crist. En qualsevol lloc, el pelegrí podia sentir-se com a casa. Més enllà de les diferències nacionals, se sabia membre d'una gran família, a la qual pertanyien els altres pelegrins i habitants que trobava en el camí. Que aquesta fe trobi nou vigor en aquest Continent, i esdevingui font d'inspiració, que faci créixer la solidaritat i el servei a tots, especialment als grups humans i a les nacions més necessitades.

[Original en català] A Barcelona, he tingut el gran goig de dedicar la Basílica de la Sagrada Família, que Gaudí va concebre com una lloança en pedra a Déu, i he visitat també una significativa institució eclesial de caràcter benèfico-social. Són com dos símbols en la Barcelona d'avui de la fecunditat d'aquesta mateixa fe, que va marcar també les entranyes d'aquest poble i que, a través de la caritat i de la bellesa del misteri de Déu, contribueix a crear una societat més digna de l'home. En efecte, la bellesa, la santedat i l'amor de Déu porten l'home a viure en el món amb esperança.

[Original en castellà] Torno a Roma havent estat només en dos llocs de la vostra bonica geografia. Però, amb l'oració i el pensament, he desitjat abraçar tots els espanyols, sense cap excepció, i tants altres que viuen entre vosaltres, sense haver nascut aquí. Porto a tots en el meu cor i prego per tots, en particular pels que pateixen, i els poso sota l'empara materna de Maria Santíssima, tan venerada i invocada a Galícia, a Catalunya i als altres pobles d'Espanya. A Ella li demano també que obtingui de l'Altíssim per a vosaltres copiosos dons celestials, que us ajudin a viure com una sola família, guiats per la llum de la fe. Us beneixo en el nom del Senyor. Amb la seva ajuda, ens veurem a Madrid, l'any vinent, per celebrar la Jornada Mundial de la Joventut. Adéu-siau.

7 de novembre de 2010

Traducció procedent de www.papabarcelona2010.cat. Original en castellà a www.vatican.va